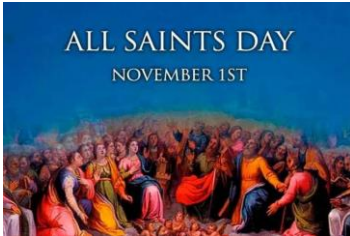
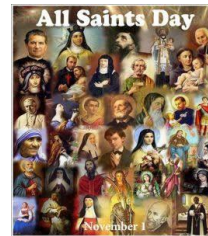

บทเทศน์และข้อคิด วันอาทิตย์ที่ 1 พฤศจิกายน 2026

วันสมโภชนักบุญทั้งหลาย (All Saints' Day) ปี A

บทอ่าน: วิวรณ 7:2-4, 9-14; 1 ยอห์น 3:1-3; มัทธิว 5:1-12ก

หัวข้อ: “นักบุญไม่ใช่คนที่ไม่เคยล้ม แต่คือคนที่ไม่ยอมหยุดเดินไปกับพระเจ้า”

1. บทนำ: สวรรค์ไม่ได้เต็มไปด้วยคนสมบูรณ์แบบ

วันนี้เป็นวันสมโภชที่งดงามวันหนึ่งของพระศาสนจักร เราไม่ได้ฉลองเพียงนักบุญที่มีชื่ออยู่ในปฏิทิน ไม่ได้ฉลองเฉพาะนักบุญที่มีรูปปั้นอยู่ในวัด หรือผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในประวัติศาสตร์พระศาสนจักรเท่านั้น แต่เราฉลองบรรดานักบุญทั้งหลาย ทั้งผู้ที่เรารู้จักชื่อและไม่รู้จักชื่อ ทั้งผู้ที่ได้รับการประกาศเป็นนักบุญอย่างเป็นทางการ และผู้ที่ไม่เคยกล่าวถึง แต่ได้ดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า จนบัดนี้ได้อยู่ในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์

“สวรรค์ไม่ได้เต็มไปด้วยคนที่ไม่เคยทำผิด แต่เต็มไปด้วยคนที่ยอมให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา” นักบุญไม่ใช่คนที่เกิดมาแล้วสมบูรณ์แบบ ไม่เคยมีความกลัว ไม่เคยโกรธ ไม่เคยผิดหวัง ไม่เคยล้มเหลว นักบุญคือคนธรรมดาที่มีหัวใจเปิดรับพระพรของพระเจ้า และไม่ยอมให้ความบาป ความล้มเหลว หรือความทุกข์ทรมาน เป็นคำตอบสุดท้ายของชีวิต

วันนี้พระวรสารจึงไม่ได้เริ่มต้นด้วยคำว่า “ผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่เป็นสุข” หรือ “ผู้ประสบความสำเร็จเป็นสุข” แต่พระเยซูเจ้ากลับตรัสว่า “ผู้มีใจยากจนย่อมเป็นสุข... ผู้เศร้าโศกยอมเป็นสุข... ผู้มีใจอ่อนโยนยอมเป็นสุข... ผู้ถูกเบียดเบียนเพราะความชอบธรรมยอมเป็นสุข” นี่คือนิยามอีกใบหนึ่ง เป็นโลกที่พระเยซูเจ้าทรงเปิดให้เราเห็น และเป็นโลกที่บรรดานักบุญได้เลือกดำเนินชีวิตตามนั้น

2. บทอ่านทั้งสามบทกำลังบอกอะไรเรา?

ประการแรก: นักบุญคือประชากรของพระเจ้าที่ไม่มีใครถูกกลืน

บทอ่านจากหนังสือวิวรณ์พาเราไปเห็นภาพที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน นักบุญยอห์นเห็นประชาชนจำนวนมหาศาล ไม่มีใครสามารถนับจำนวนได้ มาจากทุกชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา ยืนอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์และพระชุมพวน้อย สิ่งหนึ่งที่น่าสังเกต ท่านไม่ได้เห็นเฉพาะคนจากชาติที่ยิ่งใหญ่ ไม่ได้เห็นเฉพาะคนที่มีการศึกษาสูง หรือคนที่มีตำแหน่งในสังคม แต่เห็นผู้คนจากทุกชาติ ทุกภาษา นี่คือภาพของพระศาสนจักรที่แท้จริง!

พระศาสนจักรไม่ใช่สโมสรของคนกลุ่มหนึ่ง ไม่ใช่สถานที่ของคนดีที่ตัดสินคนอื่น แต่เป็นครอบครัวใหญ่ของพระเจ้าที่เปิดประตูต้อนรับมนุษย์ทุกคน สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือ คนเหล่านั้นสวมเสื้อขาว และได้ซักเสื้อของตนจนขาวสะอาดด้วยพระโลหิตของพระชุมพวน้อย ตามธรรมชาติแล้ว เลือดทำให้เสื้อผ้าเปื้อน แต่ในพระธรรมล้ำลึกของความเชื่อ พระโลหิตของพระเยซูเจ้ากลับชำระเราให้สะอาด

นี่เป็นความจริงที่งดงามมาก เราไม่ได้เป็นนักบุญเพราะเราสะอาดด้วยกำลังของตนเอง แต่เพราะพระเยซูเจ้าทรงชำระเรา เราไม่ได้ไปถึงสวรรค์เพราะเราไม่เคยทำบาป แต่เพราะเราได้รับการไถ่กู้ และยอมกลับมาหาพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า

ในโลกปัจจุบันที่ผู้คนถูกแบ่งแยกด้วยเชื้อชาติ สีผิว ความคิด อุดมการณ์ ความร่ำรวย และความแตกต่างทางศาสนา ภาพจากหนังสือวิวรณ์กำลังเตือนพระศาสนจักรว่า ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีใครเป็นคนแปลกหน้าที่เราไม่มีวันต้องต้อนรับ

ประการที่สอง: นักบุญคือผู้ที่รู้ว่าตนเองเป็นบุตรของพระเจ้า

บทอ่านที่สอง นักบุญยอห์นเขียนข้อความที่สั้นแต่ลึกซึ้งมากกว่า “จงดูเถิด พระบิดาประทานความรักแก่เราามากเพียงใด เพื่อเราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเราก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ” ขอให้เราสังเกตคำว่า “เราเป็นเช่นนั้นจริง ๆ” นี้ไม่ใช่เพียงคำปลอบใจ แต่เป็นอัตลักษณ์ของคริสตชน บางครั้งเราประเมินคุณค่าของตัวเองจากสิ่งที่มี จากตำแหน่ง จากความสำเร็จ จากยอดเงินในบัญชี หรือจากจำนวนคนที่ชื่นชมเราในสื่อสังคมออนไลน์ แต่พระเจ้าทรงมองเราแตกต่างออกไป พระองค์ไม่รักเราเพราะเราประสบความสำเร็จ พระองค์ไม่รักเราเพราะเรามีประโยชน์ หรือเพราะเราทำทุกอย่างได้ดี พระองค์รักเราเพราะเราเป็นบุตรของพระองค์ และนักบุญคือผู้ที่ค้นพบความจริงข้อนี้อย่างลึกซึ้ง จนความรักของพระเจ้าเปลี่ยนวิถีคิด วิถีพูด และวิถีปฏิบัติต่อผู้อื่นของเขา

นักบุญอาจเป็นแม่คนหนึ่งที่กำลังดูถูกด้วยความอดทน เป็นพ่อที่ซื่อสัตย์ต่อครอบครัว เป็นคนทำงานที่ไม่โกงแม้ไม่มีใครเห็น เป็นผู้สูงอายุที่สวดภาวนาให้ลูกหลาน เป็นคนหนุ่มสาวที่กล้าปฏิเสธสิ่งผิด แม้จะต้องแตกต่างจากเพื่อน คนเหล่านี้อาจไม่มีใครปรบมือให้ แต่พระเจ้าทรงรู้จักพวกเขา และนี่คือความหวังของเรา เพราะนักบุญไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อม พวกเขาเริ่มต้นจากการเป็นบุตรของพระเจ้าเหมือนกับเราทุกคน

3. ความสุขแท้ 8 ประการ: พระเยซูเจ้าทรงประกาศหลักสูตรการเป็นนักบุญ

วันนี้พระเยซูเจ้าทรงขึ้นไปบนภูเขาและประทานคำสอนที่เราจำกันได้ในชื่อ “ความสุขแท้ 8 ประการ” (The Beatitudes) พระเยซูเจ้ากำลังทรงมอบหลักสูตรการเป็นนักบุญให้แก่โลก แต่หลักสูตรนี้กลับสวนทางกับค่านิยมของสังคมอย่างสิ้นเชิง

- โลกบอกว่า คนรวยและมีอำนาจเป็นสุข แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้มีใจยากจนเป็นสุข
- โลกบอกว่า คนที่เอาชนะคนอื่นได้เป็นสุข แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้มีใจอ่อนโยนเป็นสุข
- โลกบอกว่า อย่าเสียเวลาไปกับความทุกข์ของคนอื่น แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้มีใจเมตตากรุณาเป็นสุข
- โลกบอกว่า ต้องรักษาผลประโยชน์ของตัวเองไว้ก่อน แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้สร้างสันติสุขย่อมเป็นสุข
- โลกบอกว่า อย่าให้ใครมาทำร้ายชื่อเสียงหรือผลประโยชน์ของเรา แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้ถูกเบียดเบียนเพราะความชอบธรรมเป็นสุข

นี่เป็นการปฏิวัติวิธีคิดของมนุษย์อย่างแท้จริง! ความสุขแท้ไม่ได้หมายความว่าเราต้องแสวงหาความยากจน ความเศร้าโศก หรือการถูกเบียดเบียน แต่หมายความว่า แม้ในสถานการณ์เหล่านั้น พระเจ้าก็ยังทรงอยู่กับเรา และเรายังสามารถเลือกความรัก ความดี และความชอบธรรมได้ ในยุคที่โลกมีสงคราม ผู้คนพลัดถิ่น ความขัดแย้งทางการเมือง ความเกลียดชังในโลกออนไลน์ ข่าวปลอม และการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว พระเยซูเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นคนอีกแบบหนึ่ง อย่าเป็นคนที่ไม่เต็มใจให้ความเกลียดชัง แต่จงเป็นคนที่สร้างสันติสุข, อย่าเป็นคนที่ใช้ถ้อยคำทำลายศักดิ์ศรีของผู้อื่น แต่จงเป็นคนที่พูดเพื่อเยียวยา, อย่าเป็นคนที่ยึดมั่นคนยากจนและคนที่ไม่มีเสียง แต่จงเป็นคนที่ยืนอยู่เคียงข้างพวกเขา, เพราะความศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้วัดจากจำนวนบทสวดที่เราสวดเท่านั้น แต่ยังวัดจากจำนวนหัวใจที่เราได้ช่วยประคับประคองให้ลุกขึ้นอีกครั้งด้วย

4. เกิดประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ: จากวิหารของเทพเจ้าทั้งหลาย สู่วะนิเวศของนักบุญทั้งหลาย

ในกรุงโรมมีอาคารโบราณที่มีชื่อเสียงมากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก คือ วิหารแพนธีออน (Pantheon) คำว่า Pantheon มาจากภาษากรีก หมายถึงสถานที่เกี่ยวข้องกับเทพเจ้าทั้งหลาย เดิมเป็นวิหารของเทพเจ้าในศาสนาโรมัน อาคารแห่งนี้มีโดมขนาดมหึมา และมีช่องเปิดกลมอยู่ตรงกลางโดม เรียกว่า **“Oculus”** ซึ่งเปิดให้แสงอาทิตย์ส่องลงมาภายใน และเมื่อฝนตก น้ำฝนก็สามารถตกลงมาภายในอาคารได้ด้วยแต่ไม่เปียกเพราะกว่าน้ำฝนจะถึงพื้นก็สลายตัวเป็นละออง และระบบระบายน้ำยุคโรมันมหัศจรรย์

สิ่งที่น่าสนใจคือ ในปี ค.ศ. 609 หรือ 610 สมเด็จพระสันตะปาปาโบนิฟาซที่ 4 ได้รับพระราชทานอาคารแห่งนี้จากจักรพรรดิ และทรงเปลี่ยนวิหารเดิมให้เป็นวัดคริสตชน ถวายแด่พระนางมารีย์พรหมจารีและบรรดามรณสักขีทั้งหลาย

ต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ 8 สมเด็จพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 3 ทรงกำหนดการฉลองนักบุญทั้งหลายไว้ในวันที่ 1 พฤศจิกายน และในสมัยพระสันตะปาปาเกรกอรีที่ 4 การฉลองนี้ได้แพร่ขยายไปทั่วพระศาสนจักรตะวันตก

ข้อคิดที่งดงามซ่อนอยู่ในประวัติศาสตร์เรื่องนี้ สถานที่ซึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์ของการกราบไหว้เทพเจ้าหลายองค์ ได้กลายเป็นสถานที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าองค์เดียว และระลึกถึงผู้ที่ยอมมอบชีวิตเพื่อความเชื่อ สิ่งที่พระศาสนจักรทำในประวัติศาสตร์นั้น ชวนให้เราถามตัวเองว่า วันนี้เรากำลังเปลี่ยนอะไรในชีวิตของเราให้กลายเป็นสถานที่ประทับของพระเจ้าบ้าง? บางทีหัวใจของเราก็เหมือนวิหารแพนธีออน มีสิ่งต่างๆ เข้ามาครอบครองมากมาย, บางคนมีเทพเจ้าแห่งเงินทอง บางคนมีเทพเจ้าแห่งชื่อเสียง บางคนมีเทพเจ้าแห่งอำนาจ บางคนมีเทพเจ้าแห่งความสำเร็จ และบางคนมีเทพเจ้าแห่งความโกรธแค้นอยู่ในหัวใจ วันสมโภชนักบุญทั้งหลายจึงเรียกเราให้

กลับมาจัดระเบียบชีวิตใหม่ ให้พระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางอีกครั้ง และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความศักดิ์สิทธิ์

5. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักร: เราต้องสร้างนักบุญ ไม่ใช่เพียงสร้างอาคาร

บทอ่านทั้งสามกลับมาสู่ชีวิตของพระศาสนจักรในยุคปัจจุบัน พระศาสนจักรมีอาคารที่สวยงาม มีพิธีกรรมที่สวยงาม มีประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ มีเทคโนโลยีทันสมัย และมีสื่อสังคมออนไลน์ที่เข้าถึงผู้คนได้ทั่วโลก แนนอนสิ่งเหล่านี้ล้วนมีคุณค่า แต่เราต้องไม่ลืมว่าความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงของพระศาสนจักร ไม่ได้อยู่ที่ความสูงของหอรระฆัง แต่อยู่ที่ความลึกของความรักในหัวใจของประชากรพระเจ้า

พระศาสนจักรที่เป็นนักบุญ ไม่ใช่พระศาสนจักรที่ไม่มีปัญหา แต่เป็นพระศาสนจักรที่กล้ายอมรับความผิดพลาด กลับใจ รับฟังผู้ที่ถูกทอดทิ้ง และเปิดพื้นที่ให้คนที่บอบช้ำได้พบกับพระเมตตาของพระเจ้า

พระศาสนจักรต้องไม่เป็นสถานที่ที่คนบาปรู้สึกว่าคุณเองไม่มีที่ยืน แต่ต้องเป็นบ้านที่คนบาปค้นพบหนทางกลับมาหาพระเจ้า

เราต้องไม่เพียงสอนเด็ก ๆ ให้รู้จักชื่อนักบุญ แต่ต้องช่วยให้เด็ก ๆ เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความตั้งใจเหมือนนักบุญ, เราไม่เพียงต้องจัดพิธีฉลองนักบุญแบบยิ่งใหญ่ แต่ต้องดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของนักบุญ, เราไม่เพียงต้องสร้างวัดให้สวยงาม แต่ต้องสร้างชุมชนที่ผู้ยากจน ผู้สูงอายุ คนโดดเดี่ยว คนรุ่นใหม่ และผู้ที่กำลังค้นหาความหมายของชีวิต รู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระเจ้า, และที่สำคัญ เราต้องไม่ทำให้ความศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นเรื่องของคนบางกลุ่มเท่านั้น เพราะพระเจ้าทรงเรียกทุกคนให้เป็นนักบุญ!

6. สรุปข้อคิดวันฉลองวันนี้: วันหนึ่ง เราจะได้พบกันอีกครั้ง

พรุ่งนี้ วันที่ 2 พฤศจิกายน พระศาสนจักรจะระลึกถึงบรรดาผู้ล่วงลับทั้งหมด วันนี้เราฉลองผู้ที่อยู่ในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ส่วนพรุ่งนี้เราจะภาวนาเพื่อผู้ล่วงลับที่ยังอยู่ระหว่างการชำระให้บริสุทธิ์ สองวันนี้จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง เพราะเตือนเราว่าความตายไม่ใช่กำแพงที่ตัดขาดความรักของพระเยซูเจ้า และเราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระกายทิพย์ของพระองค์

วันนี้อยากให้เรามองนึกถึงใครสักคนหนึ่ง ที่จากเราไปแล้ว อาจเป็นคุณพ่อคุณแม่ ปู่ย่าตายาย สามเณรหรือลูกหลาน หรือเพื่อนสนิท บางคนอาจจากไปนานแล้ว แต่เรายังจำเสียงของเขาได้ จำรอยยิ้มของเขาได้ จำความรักที่เขาเคยมอบให้เราได้ บางทีเขาอาจไม่ได้

เป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ ไม่เคยมีใครเขียนหนังสือเกี่ยวกับชีวิตของเขา ไม่เคยมีรูปปั้นตั้งอยู่ในวัด และอาจไม่มีใครกล่าวถึงชื่อของเขาอีกแล้ว แต่เราไม่รู้ว่ ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขามีความงดงามเพียงใด บางทีคุณแม่ที่ตื่นแต่เช้าเพื่อเตรียมอาหารให้ลูก บางทีคุณพ่อที่ทำงานหนักทั้งชีวิตเพื่อครอบครัว บางทีคุณย่าที่สวดส่ายประจำทุกวันเพื่อให้ลูกหลานกลับใจ อาจเป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงจดจำด้วยความรักอย่างลึกซึ้ง เพราะสวรรค์ไม่ได้จดจำมนุษย์ด้วยชื่อเสียง แต่จดจำด้วยความรัก และวันสมโภชวันนี้ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อให้เราชื่นชมบรรดานักบุญจากกระยะไกลเท่านั้น แต่เพื่อให้เราได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าในหัวใจของเราเอง

เราอาจไม่สามารถเป็นนักบุญที่ยิ่งใหญ่เหมือนนักบุญฟรันซิส นักบุญเทเรซา หรือนักบุญยอห์น ปอลที่ 2 ในสายตาของมนุษย์ แต่เราสามารถเป็นนักบุญในบ้านของเรา ในที่ทำงาน ในชุมชน ในวัด และในสถานที่ที่พระเจ้าทรงส่งเราไปได้ เราอาจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ แต่เราสามารถเปลี่ยนหัวใจของคนหนึ่งคนได้ เราอาจไม่สามารถทำให้สงครามทุกแห่งยุติลงได้ แต่เราสามารถหยุดสงครามแห่งความเกลียดชังในครอบครัวของเราได้ เราอาจไม่สามารถทำให้ทุกคนรักเรา แต่เราสามารถเลือกที่จะรักทุกคนที่พระเจ้าทรงวางไว้ในชีวิตของเราได้ และนี่แหละ คือความศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าทรงต้องการจากเรา อย่ารอให้เราตายเสียก่อน แล้วคนอื่นจึงพูดถึงความดีของเรา แต่จงเริ่มเป็นนักบุญตั้งแต่วันนี้ ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ ขอให้อันหนึ่ง เมื่อเราเดินทางถึงประตูสวรรค์ เราจะได้พบกับบรรดานักบุญทั้งหลาย และได้พบกับบุคคลที่เรารักซึ่งเดินทางล่วงหน้าไปก่อนเรา และในวันนั้น เราจะได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่า เหตุใดพระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “ผู้มีใจบริสุทธิ์ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า”

“เราไม่ได้เป็นนักบุญเพราะเราไม่เคยล้ม แต่เพราะทุกครั้งที่เราล้ม เรายังยอมให้พระเจ้าทรงจับมือเราให้ลุกขึ้น และเดินต่อไปด้วยความรัก”

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต้อจ้อหน้ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ